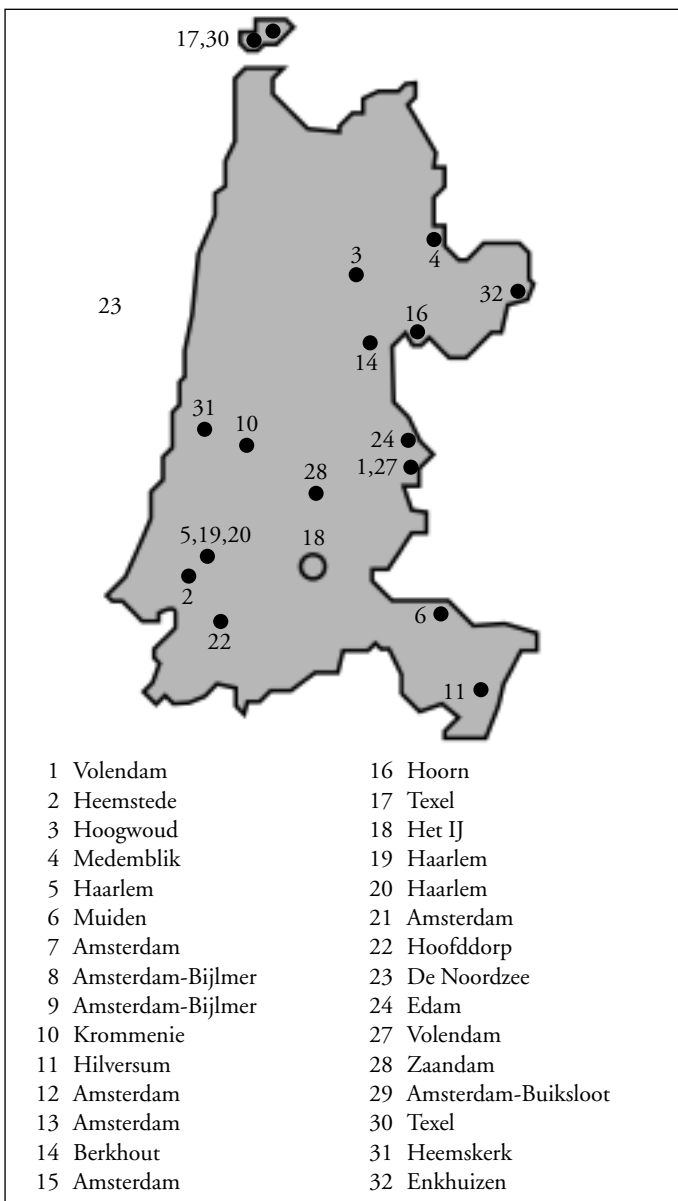

Martijn J. Adelmund

Mysteries in Noord-Holland

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Voorwoord

De twaalfjarige Dion, een Surinaamse jongen uit de Bijlmermeer, kwam de hal van de flat Kikkerstein binnen. Hij drukte op de knop van de lift, maar die was al onderweg. Toen de lift stopte, wilde hij de deur opendoen om diegene die erin zat eerst naar buiten te laten, maar de deur bewoog al. Tot zijn schrik bleek de ruimte leeg. Hij stapte in, drukte op het etage-nummer en de deur ging weer dicht – tot iemand van buitenaf de deur weer opende. De liftdeuren schoven uiteen, maar in de hal stond nog steeds niemand. Dion drukte nu op het knopje om de deur te sluiten. Opnieuw deed iemand de deur van buitenaf open... en zo ging het een aantal keer.

Geesten. Althans, dat zei Dions vader, een bekende 'wintipriester' die praktijk houdt in de Amsterdamse wijk.

Radboud, koning van de West-Friezen weigerde het doopsel en liet christenen in een put met ongebluste kalk werpen. Zijn dochter, die de gevangenen hielp, sloot hij op in zijn kelder en liet hij een doornenkrans dragen. De Noord-Hollandse klederdracht, waarin de vrouwen witte kappen dragen, herinnert nog aan het hoofddekseel dat ze daarna droeg om de littekens te verbergen. Radboud werd wel 'De vijand van God' genoemd.

Deze twee verhalen staan – in uitgebreidere versie – in deze bundel. De eerste is een van de modernste, de tweede een van

de oudste die ik selecteerde. Alle verhalen spelen zich af in Noord-Holland, op de grens tussen feit en fictie.

Leven er geesten in de Bijlmer? Wierp koning Radboud zijn gevangenen echt in een put met ongebluste kalk? Dat valt moeilijk te zeggen. Feit is wel dat op Kasteel Medemblik het valluik nog te zien is dat zou leiden naar de put. De flat Kikkerstein bestaat echt en de twaalfjarige Dion ook. Hij is inmiddels 34 jaar en treedt in zijn vaders voetsporen als wintipriester. Samen hielden ze dit jaar nog lezingen op het jaarlijkse Kwakoefestival in Amsterdam.

De verhalen in *Mysteries in Noord-Holland* spelen zich af in uw buurt: in de steden, in de polders en zelfs in het water waaraan u woont of werkt. Het zijn mysterieuze, sprookjesachtige vertellingen ('De zeemeermin van Edam'; 'De heks van Hoorn'), maar ook gruwelijke misdaadverhalen ('De moord op Arie van Hemert in Hilversum'; 'De mythe van snuff-kinderporno in Hoofddorp'). Want ook deze categorie mysteries prikkelt de verbeelding. Zeer recente misdaad heb ik vermeden, uit respect voor eventuele betrokkenen.

Ik heb mijn best gedaan voor een zo afwisselend mogelijke samenstelling, die de gehele Noord-Hollandse geschiedenis omvat – van de West-Friezen tot de Bijlmerramp – en die zich afspeelt in alle windstreken van uw provincie.

Elke plaats heeft een verhaal. Als er één les is die u uit deze bundeling kunt trekken, dan is het die wel. Dat moet toch een geruststellende gedachte zijn: zelfs over uw dorp, het fabrieksterrein waar u werkt, of op de plaats van een nabijgelegen nieuwbouwwijk valt iets spannends te vertellen. Na het lezen van *Mysteries in Noord-Holland* kijkt u vast met andere ogen naar uw leefomgeving.

Martijn J. Adelmund
Amsterdam, augustus 2006

1 Mariawonderen in Volendam

In Volendam is eind 1993 aan de vaart langs de Tulpenstraat en tegenover het begin van de Asterstraat, een Mariakapel gebouwd. Dit naar aanleiding van de wonderen die hier in de stad, en ook elders plaatsvinden rond Hille Kok, een soort Volendamse Jomanda.

VOLENDAM, 1985, DOOR EEN VAN ONZE CORRESPONDENTEN – ‘Ben je helemaal mal, ze zien me al aankomen. Wat denk je dat mijn man zal zeggen? Mijn gezin, de familie...?’ De Volendammer huisvrouw Hille Kok-Kraakman (1943; vier kinderen) wist aanvankelijk niet wat ze met haar bijzondere ervaringen aan moest.

In 1985 werd ze plotseling ‘aangeraakt’ door Christus tijdens een kruisweg die ze in Lourdes aflegde. Het is bloedheet als ze met haar buurvrouw meer vrolijk dan ingetogen in Lourdes de kruisweg lopen. Dan begint Hille ineens te rillen en te beven van de kou. Ze voelt zich beroerd worden en ziet wit als een laken. Een snijdende pijn schiet door haar linkerarm. Ze voelt zich zo moe, uitgeput van pijn en verdrietig worden. ‘Ziezo, nou zal ik zomaar ’rs even helemaal niet goed worden,’ zou ze gezegd hebben. ‘Zo raar. Zie je wat aan me?’ Haar buurvrouw reageert bezorgd.

Beide vrouwen gaan weer terug naar dezelfde plek en daar

overkomt Hille weer hetzelfde. Wéér die kou, het bibberen en weer het verschrikkelijke gevoel van verdriet en pijn door heel haar lijf. Alles begint wazig te worden en ze zakt weg. Ze heeft ook het gevoel dat ze aan haar linkerarm, die zoveel stekende pijn doet, wordt meegetrokken en alles om haar heen in een onwezenlijk licht wordt gezet. Vanaf dat moment ziet ze aura's. 'De één helderder dan de ander. IJle lichte zuivere kleuren, sommigen zuiver wit, anderen weer donkerder van kleur.'

Terug in Nederland ontving ze nog regelmatig verschijningen, visioenen en boodschappen van Maria en Jezus. Toen ze naderhand de rooms-katholieke kerk te Purmerend binnenging om even te bidden bij de beeltenis van Maria, overkwam haar precies hetzelfde als in Lourdes. Weer koud worden, bibberen, wéér dat geweldige licht en die 'warme gloed van liefde'.

Ze is toen naar haar biechtvader gegaan om te vragen wat ze hiermee aan moest. 'Dit is toch niet mijn pakkie-an. Dit is toch het werk van priesters, waar ik me niet mee heb te bemoeien en niet voor gestudeerd heb?'

‘Kind het is een grote zegen, een uitverkiezing van God, wat je overkomt,’ zei de biechtvader.

Ze besloot zich erin te berusten en zich in te zetten voor het geloof en voor haar medemens. Ze plaatste in maart 1988 een Mariabeeld op een betonnen fundament in het park. Vanaf dat moment raakten meer mensen geïnteresseerd en begonnen het beeld te bezoeken.

Zelf had ze er wellicht vrede mee, maar haar naaste omgeving en haar stadgenoten vonden het moeilijker te accepteren.

De kapel werd gebouwd, ondanks tegenstand vanuit de Volendamse gemeenschap. Een van de tegenstanders van de verschijningen, door Hille ‘de Vijand’ genoemd, stak zijn bezwaren niet onder stoelen of banken. Het kwam tot een confrontatie waarbij Hille op een gegeven moment tegen hem zei: ‘Jij wordt later de tuinman van Jezus.’

Het beeld werd ook door vandalisme beschadigd, en daarom vroeg Maria om een beschermend gebouwtje, een kapel. Vandalisme vond daarna niet meer plaats.

De man die de confrontatie met Hille zocht, werd plotseling ziek. Hij liep doodziek naar het Boelenspark en kon daarbij nauwelijks op zijn benen staan. In het park aangekomen werd hij zo beroerd dat het bloed uit zijn ogen, oren, neus en mond stroomde: voeding voor de planten... Toen hij daarna genezen was, kwam hij terug op zijn nare woorden en heeft hij zelfs enige tijd het perk bij de kapel bijgehouden. Hilles voorspelling was uitgekomen.

Maar die voorspellende gave was niet het enige talent dat Hille had. Ze krijgt ook ‘beelden door’ van mensen die hulp nodig hebben en waar ze thuis op bezoek gaat. Onder hen was ook een vrouw die slecht kon zien. Ze moest daarheen om doekjes op haar ogen te leggen die afkomstig waren van het Mariabeeld in Maasmechelen waar uit de ogen af en toe tranen vloeien. De vrouw kan nu weer behoorlijk goed zien. Via Hille zou ook een Volendammer met een tumor genezen zijn.

Landelijke bekendheid kreeg het Mariabeeld toen op 19 mei 1997 (tweede Pinksterdag) bloedtranen op het beeld werden aangetroffen en honderden mensen in de dagen daarna de kapel bezochten. Uit politieonderzoek kwam vast te staan dat het om menselijk bloed ging.

Verder worden er door haar mond woorden gesproken, die bij haar zelf nooit zouden zijn opgekomen: 'Dat de heilige communie met meer eerbied moest worden uitgereikt. Dat het geen broodje was, maar werkelijk het Lichaam van Christus. Dat het boven in de hemel een ergernis is hoe sommigen er oneerbiedig mee omgaan en dat... de hostie niet in de hand maar rechtstreeks op de tong hoort te worden gegeven uit gewijde handen van de priester.' Zo wees ze priesters, die ze hoorde prediken terecht.

'Ik kan en mag me niet meer stil houden,' zegt ze. 'Iedereen zou je willen waarschuwen en wijzen op dit allerbelangrijkste, de reden van je hele bestaan. Het is meer dan de moeite waard, er elke dag voor te vechten en desnoods álles te verdragen. Steeds opnieuw krijg ik in me dat ik de mensen daarvan moet zien te overtuigen en dat ze zich niet moeten laten misleiden. Maar hoe dan toch? Ik ben maar gewoon Hilleetje, een huismoeder. Een jonge moderne vrouw die van vrolijkheid en mooie kleren hield en me nooit met dat soort dingen heb beziggehouden.'

Mevrouw Kok, die in de buurt van de kapel woont, doet het onderhoud van de kapel. U kunt haar bezoeken op Asterstraat 43. In haar huis, vanuit een huiskamer met een groot aantal Maria-beelden en Christusafbeeldingen, zijn prentjes en boekjes verkrijgbaar.

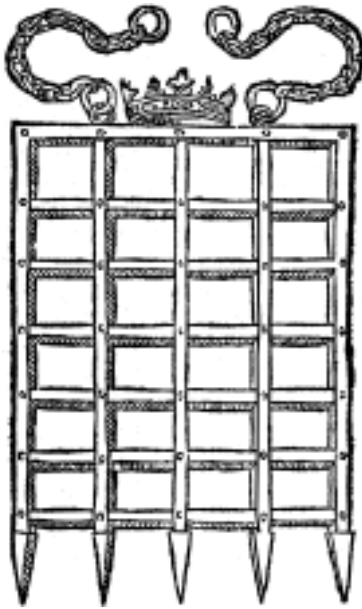

2 *De spoken van Slot Heemstede*

In Heemstede aan de Ir. Lelylaan ligt het Oude Slot, ook wel Slot Heemstede genoemd. 'Een landelijke, bourgondische locatie, waar men zich in de tijd van ridders en jonkvrouwen waant'. Zo prijst de beheerder het kasteeltje aan. Tegenwoordig wordt het Slot wel gebruikt voor zakelijke bijeenkomsten of als trouwgelegenheid. Maar zouden de gasten wel weten dat het hier spookt?

HEEMSTEDE, TOT OP HEDEN, DOOR OVERLEVERING BEKEND – Wie op het Heemstedese Oude Slot wil trouwen, kan zijn entree maken over de zogenaamde Vredesbrug ('Pons Pacis'). Het is een brug die leidt naar een stukje landgoed dat tot voor kort verwaarloosd was, afgeschermd door een stevige deur in de restanten van een muur, met daarin twee schietgaten. Daarachter ligt een stukje groen, met riet en wilgen die over het water hangen. Vroeger moet dat een bijgebouw geweest zijn.

Adriaan Pauw liet deze brug in 1648 bouwen naar aanleiding van de Vrede van Munster, met oude stukken steen uit Leiden. De brug is een tijdlang afgebroken en opgeborgen geweest en nu weer met zorg op de oude plaats teruggebracht. Er ontbrak een aantal bollen van de pilaren op de brug. Die zijn er weer aan toegevoegd.

De eerste bewoner van het slot was Reijnier van Heemstede, hij leende het slot van Floris de Vijfde. Vervolgens is het slot nog vele eeuwen beleend geweest aan diverse adellijke families. Sindsdien is het verschillende keren verbouwd.

Er hebben in elk geval driemaal koninklijke gasten geslapen: koning Frederik van Bohemen (1623), Maria de Medici, koningin-moeder van Frankrijk (1638) en Maria Henriëtte, koningin van Engeland (1644).

Een man die zichzelf 'The Ghosthunter' noemt, en kastelen in Nederland bezoekt op zoek naar bovennatuurlijke entiteiten, registreert op het slot abnormaal veel paranormale activiteiten. 'Op het hele terrein heb je het gevoel dat je wordt aangekeken,' zo vermeldt hij op zijn website. En de Vredesbrug blijkt helemaal niet zo vredig als zijn naam doet vermoeden. Hier zijn de negatieve krachten het sterkst.

Wat deze activiteiten veroorzaakt, is onduidelijk. Zou het de geest van de feitelijke eigenaar van het terrein, Floris V, zijn? Hij kwam niet prettig aan zijn einde.

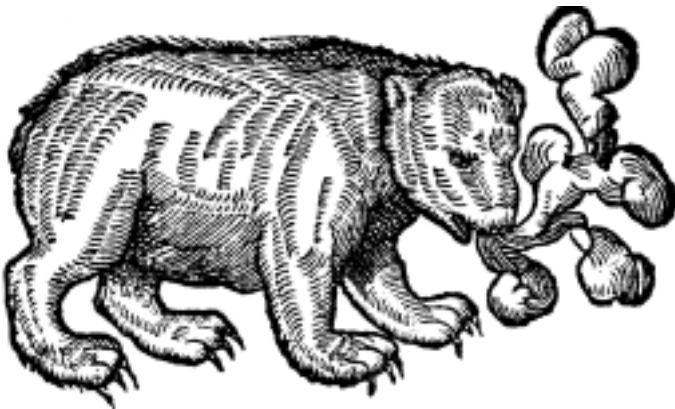
Of heeft het materiaal van de brug er iets mee te maken? De stenen waaruit de brug gebouwd is, komen van de Leidense Marepoort, waaraan een kerkhof lag en de bollen van de brugpilaren uit het meest bespookte gebouw ter wereld: de Tower of London...

Tijdens een bruiloft op het Oude Slot gebeurde er in juni 2006 iets onverklaarbaars. Zie hiervoor het verhaal 'Ufo's in Krommenie'. Destijds werden de gebeurtenissen door ooggetuigen toegeschreven aan buitenaardse activiteiten, maar wellicht was dit eerder gekoppeld aan de 'negatieve krachten' op het slot...

3 De hanenstap van Hoogwoud

West-Friesland is een historisch gebied tussen het Vlie en het IJ. Het ligt voor het merendeel in de provincie Noord-Holland en voor een klein deel in de provincie Friesland. De West-Friezen, die hier vroeger woonden, voerden oorlog met de graven van Holland.

Graaf Willem II zakte tijdens een van de veldtochten, op 28 januari 1256, bij Hoogwoud door het ijs van het Berkmeer. Zijn West-Friese tegenstanders troffen hem weerloos aan en doodden hem. Om ontdekking van deze koningsmoord te voorkomen, begroeven ze hem onder de hardplaat van een boerderij in Hoogwoud. Sindsdien spookt het daar...

HOOGWOUDE, SINDS 1256, DOOR OVERLEVERING BEKEND – In Hoogwoude zijn tegenwoordig twee paden: het Zuider- en het Noorderpad. Aan die paden staan ongeveer vijftieng boerderijen, allemaal aan de westkant. Sommige staan heel hoog; ver boven de weg. Met name twee: een aan het Noorderpad, waar vroeger Luitje Glas gewoond heeft en aan het Zuiderpad de boerenplaats van Gert Kos.

Het huis van Gert Kos staat tot op de dag van vandaag bekend als ‘het spookhuis’.

Als ’s nachts de klok van de Hoogwouderkerk twaalf sloeg, dan zou geen sterveling het wagen om daar voorbij te lopen. Daar gebeurden dan ook vreemde dingen.

Als ze bijvoorbeeld ’s avonds de ramen dichtdeden, dan waren ze ’s ochtends open. Als ze ’s avonds de deuren vastmaakten, waren ’s ochtends de grendels eraf; als de koeien en paarden ’s avonds vaststonden, waren ze de andere morgen weer los.

En op een goeie keer, lang en lang voordat Gert Kos er woonde, waren er eens koffiegasten in dat huis en toen die wilden weggaan, zagen ze onder de tafel een groot beest, een monster met rode ogen...

Toen waren ze allemaal bang. Ze wisten niet wat ze moesten doen, totdat één op het idee kwam om de dominee te halen. Misschien wist die wel raad. De dominee kwam met zijn stok, maar het monster beet in de stok en kauwde erop tot het splinters waren. De dominee had er gauw genoeg van en ging naar huis.

Toen hebben ze de pastoor gehaald, en... die haalde een lange strohalm uit de hooiberg en leidde daarmee het monster de deur uit, de Lage Hoek in, naar het Kreilerbos, tot de plaats waar Willem II begraven is.

Maar toch heeft het monster daar nog altijd geen rust gevonden. Elk jaar komt het een stukje dichterbij, één hanenstap van het graf tot aan het huis waar Gert Kos gewoond heeft.

MYSTERIES IN NOORD-HOLLAND

Willem II ligt inmiddels niet meer begraven in Hoogwoud. Na bijna dertig jaar zoeken wist zijn zoon, Floris V, zijn stoffelijk overschot terug te vinden. Hij werd in 1282 begraven in de abdij te Middelburg.